

сѣкашъ срамливо поглежда долинитѣ, гдѣ весело шуртятъ бистри балкански поточета . . .

— Окото ти не може да се нагледа: погледнешъ долината, а тамъ поточе живо се вие, сѣкашъ го е гъделъ, като се допира до камънитѣ; надъ долината се протѣгатъ, като